

Landbruget ved at give nogle Kroner mere for Tønden, og hvis Kornet er til Stede, er der vel ogsaa den største Sandsynlighed for, at det vil kunne lade sig gøre. Men det afgørende er, at Bedømmelsen skal foretages efter de Afgrøder, som staaar paa Marken i 1918, og at en Brøkdel af, hvad den enkelte høster, skal afleveres til Staten. Det kan ikke nytte, at man f. Eks. tager Foldudbyttet for 1911 til 1914—15, idet det altsaa er efter et Skøn, disse Tal i det hele taget er satte, og hvad kan det hjælpe den enkelte Landmand, om han den Gang avlede 14 Fold, naar han i 1918 maaske avler 6. Det kan udmærket godt komme dertil. Derfor skal der efter min Mening foretages en Vurdering af Afgrøden netop i 1918. Jeg tror, det kunde lade sig gøre, hvis man tænker sig, at et Kornnævn, eller hvad det nu skal være, paa tre Mand lige før Høsten ude i Kommunerne, maaske i to Omgange, foretog en Vurdering af de Afgrøder, der stod paa Marken. Denne Afgørelse kan ikke træffes saa nøje, at der ikke kan fejle nogle Tønder til den ene eller den anden Side, men det er efter min Mening det paalideligste Grundlag, man overhovedet kan fremskaffe med Hensyn til den Udskrivning, der skal finde Sted. Naar tre stedkendte Mænd, der kender Jorden i den enkelte Kommune, og som følger Jorderne fra det ene Aar til det andet, lige før Høst kommer til Stede for at se paa Agrene, skulde de saa ikke tilnærmelsesvis kunne være i Stand til at se, hvor stor Afgrøden paa den enkelte Mark var? Naar man har disse 3 Systemer at vælge imellem: de to, der er omtalte, nemlig en Udskrivning efter Jordværdien og efter Foldudbyttet for en Aar-række tilbage, og saa en Bedømmelse af Afgrøden i selve Sommeren 1918, saa er det sidste efter min Mening absolut at foretrække. Men selvfølgelig skulde det være under en vis Kontrol, saaledes at man fra Amtsnævnenes Side f. Eks. havde Indseende med den Bedømmelse, der finder Sted ude i Kommunen, og hvis der skulde være enkelte Kommuner, hvor der var Tilbøjelighed til at gaa for langt ned, skulde Amtsnævnet kunne træde til og forlange, at Afgrøden skulde aftærskes, saa der paa den Maade kunde føres en ganske nøjagtig Kontrol med, hvor meget den enkelte Landmand avlede eller høstede i Sommeren 1918. Jeg kan for mit Vedkommende ikke indse, at der kunde være noget i Vejen for, at man indførte dette System, der efter min Mening vil være det bedste. Med Hensyn til den stigende Skala er det efter min Mening

rigtigt, at der er en saadan alene af den Grund, at det alligevel er saadan, at efterhaanden som Gaardene bliver større, bliver Besætningerne forholdsvis mindre, men det forekommer mig, at der her er en Mangel, som jeg vil gøre opmærksom paa, idet man indenfor den enkelte Ejendomsgruppe ogsaa skulde have en stigende Skala i Forhold til Foldudbyttet. Der er ikke saa god Mening i, at man baade overfor den Landmand, der avler 6 Fold, og den, der avler 22, forlanger den samme Procentdel af Høsten afgiven til Staten. Hvis det kunde lade sig gennemføre uden at blive altfor kompliceret, skulde der ved Siden af den stigende Skala, vi har i Lovforslaget, ogsaa være en stigende Skala efter Foldudbyttet.

Angaaende Bestemmelserne om Aflevering af Kartofler ved vi alle, at disse er en saa vigtig Betingelse for hele vor Folkenæring, at det kun er naturligt, at man ogsaa tager Hensyn til Kartoffelavlens saaledes, at der sker et Fradrag i Kornleveringen netop i Forhold til, som den enkelte Landmand afleverer Kartofler. Med Hensyn til den Dyrkning i Kontrakt med Staten for de Landbrugs Vedkommende, der havde op til 20,000 Kr. Jordværdi, forekommer det mig, at det vilde være en heldigere Fremgangsmaade, naar man forespurgte det hele danske Landbrug og fik meddelt, hvor meget den enkelte Landmand ønsker at dyrke af Kartofler og aflevere til Staten, i Stedet for at sætte et Skel ved 20,000 Kr. Jordværdi. Det er muligt — det vil selvfølgelig rette sig efter de Priser, der vil blive fastsat paa Kartoflerne — at der saa meldte sig saa mange, at det blev et alt for stort Kvantum, men saa var der ikke noget i Vejen for at nedskrive det, og saa har jeg heller ikke det allerfjerneste imod, at man netop med Hensyn til Kartoffeldyrkning tager Hensyn til det mindre Landbrug. Men jeg tror som sagt, at man maa begynde med at opfordre hele det danske Landbrug til i højere Grad end hidtil at slaa ind paa Kartoffelavl og stille i Udsigt, at man kunde faa Godtgørelse med Hensyn til Kornlevering, naar man afleverede rigeligt af Kartofler til Staten.

Jeg vil ønske, at man kunde opnaa Enighed, fordi det dog er af den største Betydning, om Rigsdagen til syvende og sidst kunde staa enig om dette Lovforslag, og jeg har villet fremsætte mine Betragtninger, fordi jeg stadig, efter at jeg har overvejet dem den ene Gang efter den anden, mener, at det er rigtigst at tage netop Kornafgrøderne i 1918 til Grundlag for den Ud-